

Στοχαστικές Σκέψεις για τη Νέα Σελήνη στον Ταύρο 2025

Dermot Carroll

Χαιρετώ όλους σας και σας καλωσορίζω στον αποψινό διαλογισμό της Νέας Σελήνης για την «ενδυνάμωση των χεριών του Νέου Ομίλου Υπηρετών του Κόσμου». Ο αποψινός διαλογισμός πραγματοποιείται στο ζώδιο του Ταύρου, που κυβερνά τον Νέο Όμιλο των Παγκόσμιων Υπηρετών. Φέτος, η Πνευματική Ιεραρχία πρόκειται να συναθροιστεί για το κονκλάβιο της εκατονταετίας προκειμένου να εξετάσει τα επόμενα στάδια του Σχεδίου και να καθορίσει τις διευθετήσεις και τους στόχους για το προσεχές έργο του αιώνα. Ο Νέος Όμιλος των Παγκόσμιων Υπηρετών θα κληθεί να εφαρμόσει τις αποφάσεις οι οποίες θα ληφθούν. Ένα μεγάλο προνόμιο και μια μεγάλη ευθύνη.

Τα μέλη της Πνευματικής Ιεραρχίας έχουν περάσει μέσα από διάφορες μνήσεις και στάδια πνευματικής ανάπτυξης φτάνοντας σε ένα σημείο απόλυτης ομαδικής εστίασης. Γι' αυτούς, η φράση «συγχώνευση με τον όμιλο» δεν συνιστά απλώς μια ιδέα, αλλά μια πραγματικότητα, μια ικανότητα που αποκτήθηκε δια μέσου αιώνων δοκιμασιών και λαθών. Αυτός ο τύπος θυσιαστικού ομαδικού έργου, αποτυπωμένος στις λέξεις «Είμαι ένα με τους αδελφούς μου στον όμιλο και όλα όσα έχω είναι δικά τους», είναι εκείνο που καλείται να καταδείξει η Νέος Όμιλος των Παγκόσμιων Υπηρετών προς αυτόν τον κόσμο. Γράφοντας για τον Νέο Όμιλο, ο Θιβετανός αναφέρει,

«Ο όμιλος αυτός έχει επιλεγεί από την Ιεραρχία σαν ο κύριος αγωγός έκφρασης της. Τα μέλη του ενδιαφέρονται κυρίως για τα οφέλη και το καλό του ομαδικού συνόλου με το οποίο μπορεί να συνδέονται και δεν ασχολούνται κατά κύριο λόγο με τις μικρές ωφέλειες του ατόμου».[1, σ.20]

Η ικανότητα για συντονισμένη ομαδική προσπάθεια, που έχει τόσο πολύ τελειοποιηθεί από την Ιεραρχία, είναι αυτό που επιδιώκουμε να επιτύχουμε στους ομαδικούς διαλογισμούς μας. Είναι, επίσης, εκείνο που πολλοί από το Νέο Όμιλο Παγκόσμιων Υπηρετών και τους άνδρες και τις γυναίκες καλής θέλησης σε όλο τον κόσμο προσπαθούν να επιτύχουν στα προγραμματισμένα έργα που αφορούν την υπηρεσία του Σχεδίου. Το ομαδικό έργο μπορεί να μας δώσει μια πραγματική ένδειξη για το σημείο που στέκουμε στο πεδίο της μάχης μεταξύ προσωπικότητας και Ψυχής. Καθώς συνεχίζουμε να πορευόμαστε προς την εποχή του Υδροχόου, η κατανόηση του τρόπου λειτουργίας μέσα σε ομάδες είναι ένα μάθημα που ο Νέος Όμιλος πρέπει να διδαχτεί και ύστερα να διδάξει στους αδελφούς του.

Η ανθρώπινη ομαδική δραστηριότητα έχει εξελιχθεί σταθερά με την πάροδο των αιώνων. Από την πυρηνική οικογένεια στην ευρύτερη γενεαλογική ομάδα, στις φυλές, την κοινότητα, το έθνος και έως τις μέρες μας, όπου η ομαδική εργασία αποτελεί μια βασική λειτουργία για τόσο πολλές δραστηριότητες. Στον εργασιακό χώρο ο χρόνος που αφιερώνεται σε ομαδικές συναντήσεις έχει αυξηθεί θεαματικά τα τελευταία χρόνια. Αυτό μας εμψυχώνει, γιατί μας δείχνει ότι η ενέργεια της νέας εποχής εισχωρεί στη συνείδησή μας. Αποτελεί επίσης πρόκληση επειδή το ομαδικό έργο είναι βαρύ, καθώς μας παρέχει την ευκαιρία να υιοθετήσουμε την ενότητα είτε να επιστρέψουμε στο παλιό γνώριμο μονοπάτι του ατομικισμού.

Η θεωρία του Μπρους Τάκμαν για τη δυναμική των ομάδων καθορίζει τέσσερα στάδια ανάπτυξης της ομάδας: τον Σχηματισμό (Forming), την Ανταλλαγή Ιδεών (Storming), την Διαμόρφωση Συμπεριφορών (Norming) και την Εκτέλεση

(Performing). Αρχικά, συναντιόμαστε ως ομάδα και όλα είναι ωραία και καλά, αν και κάπως άβολα. Στη συνέχεια, οι προσωπικότητές μας μάχονται για να διατηρήσουν τον ατομικισμό και τη δύναμή τους, ώσπου στο τέλος επιτυγχάνεται κάποια ισορροπία και η ομάδα γίνεται παραγωγική. Το επίπεδο και η ποιότητα της ομαδικής απόδοσης (group performance) καθορίζεται τελικά από το αν η φάση της ομαδικής εξομάλυνσης (group norming) επιφέρει ως αποτέλεσμα μια ομάδα όπου κυριαρχούν ισχυρές προσωπικότητες ή μια ομάδα όπου η συμβολή όλων των μελών εκτιμάται εξίσου. Το πνεύμα του Υδροχόου μας καλεί να κινηθούμε προς αυτόν τον τελευταίο τύπο ομάδας.

Στη θεωρία της ομαδικής εργασίας υπάρχει μια σημαντική διάκριση μεταξύ συνεργασίας και συνέργειας. Η συνεργασία υφίσταται όταν οι άνθρωποι συνεργάζονται για να επιτύχουν καλύτερα τους ατομικούς τους στόχους, ενώ η συνέργεια αφορά τη σύμπραξη για την επίτευξη κοινών στόχων [2]. Οι δύο όροι χρησιμοποιούνται συχνά εναλλάξιμα, λες και όλη η συλλογική δράση πραγματοποιείται για την εξυπηρέτηση ατομικών στόχων. Είναι λογικό, καθώς στο σημερινό στάδιο της ανάπτυξής μας αυτό συμβαίνει τις περισσότερες φορές. Οι ζωές μας κυριαρχούνται όλο και περισσότερο από τις εταιρείες, οι οποίες, αν και παρέχουν χρήσιμα αγαθά και υπηρεσίες, φαίνεται ότι πολύ συχνά εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ελαχίστων εις βάρος των περισσότερων. Σε μακροσκοπική κλίμακα, τα έθνη έχουν συνεργαστεί και μάλιστα σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν συμπράξει για την επίτευξη ειρήνης και ευημερίας, αλλά πάντα εις βάρος μιας άλλης ομάδας εθνών ή κάποιων κοινωνικών στρωμάτων. Ωστόσο, όταν κοιτάξουμε εις βάθος, μπορούμε να βρούμε πολλές πεφωτισμένες χρήσεις συνεργατικής σύμπραξης.

Το Διεθνές Συνεταιριστικό κίνημα έχει δημιουργήσει πολλές οργανώσεις που εξυπηρετούν τις ανάγκες των ατόμων, οι οποίες όμως έχουν το βλέμμα τους, εξίσου, στραμμένο στις ανάγκες της ευρύτερης κοινότητας. Σε αντίθεση με τις εταιρείες που υπερασπίζονται το ίδιο συμφέρον και έχουν πεδίο ελεύθερης δράσης εντός των ορίων του νόμου, τα μέλη του συνεταιριστικού κινήματος προσυπογράφουν ένα σύνολο αρχών. Μεταξύ αυτών είναι ο δημοκρατικός έλεγχος των μελών, η αυτονομία και η ανεξαρτησία και η μέριμνα για την κοινότητα. Από την περίφημη οργάνωση Mondragon Group των εργατικών συνεταιρισμών στη Χώρα των Βάσκων, μέχρι τους συνεταιρισμούς παραγωγών που λειτουργούν υπό την εποπτεία του Δίκαιου Εμπορίου και τις Πιστωτικές Ενώσεις σε όλο τον κόσμο, οι συνεταιρισμοί βοηθούν τους ανίσχυρους να ανακτήσουν τον έλεγχο των οικονομικών τους συνθηκών και, ενώνοντας τις δυνάμεις τους κάτω από ένα σύνολο αρχών με κοινοτικό προσανατολισμό, μεταφέρουν τους σπόρους της ομαδικής συνείδησης στα πολλά εκατομμύρια μέλη τους.

Ενώ η ικανότητα για συνεργασία εξαπλώνεται όλο και περισσότερο στις ανθρώπινες δραστηριότητες, η ανάγκη για συνεργατική σύμπραξη γίνεται επίσης εμφανής, ιδίως στις προσπάθειές μας να επιλύσουμε πολύπλοκα προβλήματα που αφορούν τον φυσικό κόσμο. Ο Οδηγός των Ηνωμένων Εθνών για την αποτελεσματική συνεργατική δράση αναπτύχθηκε με αυτό το σκεπτικό. Με επίκεντρο τη δημιουργία βαθιάς συστημικής αλλαγής στο σύστημα παραγωγής τροφίμων, τονίζει ότι δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε πολύπλοκα προβλήματα χωρίς να γνωρίζουμε πώς να συλλειτουργούμε. Διαφορετικά, ενδέχεται να «θέτουμε τα λάθος ερωτήματα» και έτσι να καταλήξουμε σε «εσφαλμένη ή ατελή λύση», ή «να έχουμε την κατάλληλη λύση, αλλά χωρίς την ικανότητα να την θέσουμε σε εφαρμογή» [3]. Μέσω της αντιμετώπισης σύνθετων περιβαλλοντικών προβλημάτων με συνεργατικό τρόπο, μαθαίνουμε σταδιακά ότι δεν είμαστε παρά ένα βασίλειο στη φύση και ότι οι ανάγκες του ζωικού, φυτικού και ορυκτού βασιλείου πρέπει να εξισορροπηθούν με τις δικές μας ανάγκες,

αν θέλουμε να επιτύχουμε αρμονία. Ο άνθρωπος πρέπει να μάθει τη θέση του στο όλο σύστημα και να εγκαταλείψει κάποιες από τις επιθυμίες του προκειμένου να το βοηθήσει να φτάσει στο μέγιστο του δυναμικού του. Ο Θιβετανός μας ενθαρρύνει να σκεφτούμε το Νέο Όμιλο των Παγκόσμιων Υπηρετών όχι ως μια οργάνωση αλλά ως έναν οργανισμό, ένα σύστημα μέσα σε μεγαλύτερα συστήματα, όπου τα μέλη βασίζονται το ένα στη συμβολή του άλλου.

Σήμερα, φαίνεται να υπάρχει ένα γιγάντιο κύμα ατομικισμού που κατακλύζει τον κόσμο. Στο πλαίσιο, ωστόσο, του συνεργατικού έργου της εποχής που διανύουμε δεν αποτελεί παρά μόνο μια διακύμανση. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να το αγνοήσουμε, αλλά θα πρέπει να χρησιμεύσει σαν ώθηση για ανανεωμένη εστίαση, όπως οι ναυτικοί, που βρίσκονται σε εντονότερη εγρήγορση κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας, επιστρατεύουν όλες τις ικανότητες και ποιότητές τους όχι για να αντισταθούν στο κύμα, αλλά για να το διαπλεύσουν. Ο ζηλωτής που μοχθεί για πολύ καιρό και εντατικά, χωρίς να φαίνεται ότι έχει σημειώσει κάποια πρόοδο, βλέπει κάποια μέρα τους καρπούς των κόπων του να προβάλλουν φανερά μπροστά στα μάτια του. Το ίδιο θα συμβεί και με τα μέλη του Νέου Ομίλου.

Η αληθινή θυσία, όπως μας λέει ο Θιβετανός, είναι πολύ παρεξηγημένη. Δεν είναι «η απάρνηση όλων όσα κάνουν τη ζωή άξια να τη ζούμε», αλλά η συνειδητοποίηση της θείας όψης που οδηγεί σε μια κατάσταση «μακαριότητας και έκστασης» [4, σ. 492]. Η επερχόμενη εποχή της συνεργατικότητας θα μας αποκαλύψει σταδιακά την αλήθεια αυτής της ιδέας. Το σπουδαίο σύγχρονο χριστιανικό κείμενο «Μαθήματα Θαυμάτων», το οποίο αναφέρθηκε στις στοχαστικές σκέψεις για τον φετινό διαλογισμό της Πανσελήνου του Υδροχόου, περιέχει μέσα στις σελίδες του τη δήλωση «για να έχεις τα πάντα δώσε τα πάντα στους πάντες» [5]. Αυτή είναι η ουσία του ομαδικού έργου και της θυσίας.

Έτσι, συγχωνευμένοι με τον όμιλο, ας περάσουμε τώρα στον ενωμένο μας διαλογισμό.

Βιβλιογραφία

- [1] Α. Μπέιλη, Το Πεπρωμένο των Εθνών, Λονδίνο: Lucis Trust Limited, 1949.
- [2] Editorial Team, “Collaborate vs Co-operate: Definitions and Differences,” Indeed.com, 2025. [Online]. Available: <https://www.indeed.com/career-advice/career-development/collaborate-vs-cooperate>. [Accessed 30 March 2025].
- [3] L. M.et.al, A Guide to Effectice Collaborative Action, New York: United Nations Development Programme, 2021.
- [4] Α. Μπέιλη, Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις, Λονδίνο: Lucis Press Ltd, 1960.
- [5] H. Schucman, A Course in Miracles, London: Penguin, 1996.